

Omdat je het aankunt

Harrie de Steur

Meer informatie over dit boek of over de andere boeken van uitgeverij Van Warven vindt u op www.uitgeverijvanwarven.nl
E-mail: info@uitgeverijvanwarven.nl

Vormgeving omslag: Studio Stien, www.studiostien.nl
Drukwerk: PrintSupport4U

Alle rechten voorbehouden. Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgave: Van Warven, Kampen
ISBN 978-94-92421-02-9
NUGI 730

Inhoud

Inleiding	7
De drie manieren waarop wij bestaan	11
<i>Een manier van leven</i>	17
De individuele en de collectieve ziel	18
<i>Het verhaal gaat</i>	21
Waarom is dit fysieke leven noodzakelijk?	23
<i>Van lastig naar fijn</i>	25
Het leven als een groeiproces	27
<i>Een nieuwe vriendschap</i>	30
Het leerplan	32
<i>Verliefdheden</i>	35
De taken die ons gesteld zijn	37
<i>De code van het cijferslot</i>	40
Een optimale differentiatie	41
<i>Je hoeft je niet te schamen</i>	45
Vertrouwen	46
<i>Als ik het geweten had</i>	48
Alles is goed voor je	49
<i>Het domme leerwerk</i>	51
De polariteiten	53
<i>Het verschil tussen een en ander</i>	56
Keuze en overleg vooraf	57
<i>Iets dat beter wist...</i>	61
Worden wij gekozen?	63
<i>Dat is het echte geluk</i>	67
Laten we zacht zijn voor elkaar	70
<i>Goddelijke afgezantschap</i>	72
Leven we maar één keer?	74
<i>Ik ben een gewoon mens</i>	77
Zijn we zelf een onderdeel van het Goddelijk aspect?	79
<i>Kijken met het ego</i>	82

Het einde van het fysieke leven	84
<i>Ik heb alles gekregen</i>	86
Breek de ontwikkeling in dit fysieke leven niet zelf af	88
<i>Een toontje lager</i>	92
Durf met je ziel te communiceren	94

Inleiding

Beste lezer, je hebt dit boekje nu in handen, je hebt het opgepakt. Misschien heb je het gekocht, gekregen of geleend. Dat is niet toevallig. Ik denk, dat in het leven niets toevallig is, maar daarover later meer. Het leven, jouw leven heeft je bij dit boekje gebracht met het doel erover na te denken, het eventueel te lezen, zodat je de denkbeelden hierin beschreven mee kunt nemen op je weg. Op de weg van jouw leven. Misschien spreken deze denkbeelden je aan, kun je er wat mee, heb je er wat aan. Dat zou mooi zijn. Dat zou ook voor mij heel mooi zijn, want dat is namelijk de reden, dat ik dit schrijf. Dat jij er wat aan hebt, dat het jouw weg door het leven, het pad dat jij moet volgen iets begaanbaarder maakt. Als jij de enige mens op aarde zou zijn, die er wat aan heeft, is mijn doel al bereikt, dan heb ik dit al niet voor niets geschreven, dan was het de moeite al meer dan waard.

Dat ik dit nu schrijf is ook niet toevallig. Alles wat ik meegemaakt heb, de fijne, maar ook de nare dingen, hebben mij tot dit punt gebracht. Het punt, waarop ik dit schrijf. Achteraf gezien is alles goed geweest. Alles heeft zijn bijdrage geleverd, ook de nare dingen dus. Misschien wel vooral de nare dingen, want vooral de nare dingen brengen je verder, je leert ervan als ik het zo mag zeggen. Het vertrouwen, dat alles goed geweest is, alles goed is en alles altijd goed zal zijn, daar gaat dit boekje over. Niet om de nare dingen weg te wuiven, niet om ze te bagatelliseren, maar om te beseffen, dat alles wat je meemaakt een functie heeft in je leerproces en dus goed is, je zal brengen waar je moet zijn, daarom schrijf ik dit en daar is niets toevalligs aan.

Je hebt dit boekje opengeslagen, je leest er nu in. Dat brengt ons bij elkaar. Dat maakt ons sterker, dat maakt jou, maar ook mij sterker, want samen kunnen wij iets afspreken: we gaan het, hoe moeilijk het ook wordt, niet opgeven. Dat geldt voor jou, maar ook voor mij, want we gaan enkele inzichten in overweging nemen, waardoor dat opgeven misschien niet meer hoeft. Dit boekje kan ons daar mogelijk mee helpen, dus lees alsjeblieft nog even door.

Het leven valt niet altijd mee. Soms zit het mee, soms zit het tegen, soms zit het onbeschrijflijk erg tegen. Soms zit het zo tegen, dat het leven onleefbaar lijkt. Jij hebt dat en ik heb dat. We denken dat het allemaal veel te moeilijk is, dat we het niet kunnen, het ons allemaal boven de pet

gaat. Ook ik heb dat. Als je net zoals ik af en toe en soms vaak op dit punt zit, is het fijn, dat dit boekje in je handen gevallen is. Dit boekje leert je, dat dat erbij hoort, dat dat de aard van het leven is. Zo is dat met leven nu eenmaal.

Maar er is een lichtpunt, een beginnende schemering, een ontwakende dageraad aan de horizon: het licht van het inzicht dat ons leven draaglijker maakt. Het inzicht, dat het gewoon niet anders is en dat het ondanks alles toch goed is, zoals het is.

Bovendien staan we er niet alleen voor. We hebben elkaar. Heerlijk om elkaar te hebben, ook voor mij, want dan sta ik er ook niet alleen voor. Maar er is nog iets anders, iets groters, dat ons er niet alleen voor laat staan. Iets dat er de hand in heeft, iets dat ons onvoorwaardelijk steunt, leidt en beschermt. Iets dat mij nu ook helpt om deze woorden uit mijn gedachten te laten stromen.

Waar ik het nu over heb is iets waar wij allemaal deel van uit maken, waar wij allen naar op weg zijn: het collectief van onze zielen, de grootste mogelijke wijsheid, dat, wat sommige mensen aanduiden als God. In mijn ogen geen superwezen, maar wij allemaal samen in een geëvolueerde vorm van bestaan, de verlichte vorm van bestaan. Wij zijn allemaal op weg naar die collectieve ziel van wijsheid en inzicht. Wij kunnen er op onze weg al doende afgezant, er vertegenwoordiger op aarde van zijn en elkaar zo een glimp laten opvangen van het Goddelijke. Het Goddelijke komen wij tegen in elkaar en zo staan wij er dus niet alleen voor. Dat geeft toch vertrouwen, is het niet?

Wat ook vertrouwen geeft, is dat dingen vaak slecht af lijken te lopen, maar later, terugkijkend, toch iets goeds hebben gebracht. Wij begrepen alleen nog niet welke rol die vervelende gebeurtenis had in de uiteindelijke goede afloop. Dit komt vaak voor, heel vaak. Eigenlijk kan ik terugkijkend geen dingen ontdekken, waarbij dat anders was, behalve..., maar misschien ontbreekt het mij in dat geval nog aan het inzicht en komt die gedachtenverandering al terugkijkend later nog. Bestaat er soms een goede reden voor alles wat er gebeurt? Is het nog ontbrekende inzicht misschien het enige dat tegenzit? Misschien begrijpen wij later, veel later, misschien pas na wat wij de dood noemen, dat er uiteindelijk helemaal niets, inclusief die dood, tegen bleek te zitten.

Dit boekje probeert stukjes inzicht te geven of probeert de dingen van een andere kant te laten zien. Het zou mooi zijn, als dat het leven iets makkelijker voor je zou kunnen maken. Dat het je de moed geeft op een plezierige of iets minder zorgelijke manier verder te gaan.

Zoals gezegd: als jij de enige bent die na het lezen met een iets veerkrachtiger pas je weg verder door het leven vervolgt, dan is voor mij de moeite, of zo je wilt het plezier van het schrijven, waard geweest.

Deze inzichten helpen mij die veerkrachtiger pas te hebben, helpen mij minder toubberig te zijn en dingen los te laten, te laten gebeuren in het vertrouwen dat het goed is, zoals het gebeurt. Ik beseft, dat er ook andere wegen zijn om daar te komen. Ik pretendeer niet de enige ware en heilzame weg te verkondigen. Neem ook notie van andere manieren van denken. Neem alle informatie op en maak er je eigen levensfilosofie van. Zo doe ik dat ook.

Ook als dit boekje op die manier iets bij kan dragen, ben ik gelukkig dat ik het geschreven heb. Voor mij waren drie boeken heel belangrijk bij het creëren van mijn eigen levensfilosofie: 'De Cursus in Wonderen', niet bedacht, maar doorgegeven en uitgebracht door 'The Foundation for Inner Peace'. Het boek 'Terugkeer naar Liefde' van Marianne Williamson, eigenlijk een begrijpelijke uitleg van 'De Cursus in Wonderen'. En het boek 'Als alles verandert, verander dan alles', geschreven door Neale Donald Walsch, tevens de auteur van de serie 'Gesprekken met God'. Ik geef hierbij aan, dat ik denkbeelden uit deze boeken en vele andere personen gebruikt heb, samengesmeed heb en aangevuld.

Dan nog even dit: soms herhaal ik dingen. Soms past een bepaalde beschrijving van hoe de dingen volgens mij in zijn werk gaan bij meer dan één hoofdstuk. Ik herhaal dat dan voor de volledigheid van de beschrijving. Als ik dat niet doe, ben ik bang, dat ik de samenhang van de dingen niet goed weergeef. Ik herhaal ook, omdat dat volgens mij recht doet aan de essentie van het onderwerp. Ik hoop, dat je mij die herhalingen niet al te kwalijk neemt.

Verder wil ik je ook heel veel plezier toewensen met het lezen van dit boekje.

Harrie de Steur

1

De drie manieren waarop wij bestaan

We hebben allemaal drie verschijningsvormen: lichaam en geest kent iedereen goed, omdat we ons ervan bewust zijn, dat we daarmee elk moment van ons leven in de weer zijn. We werken, ontspannen, eten, slapen en rusten met ons lichaam en onze geest. Met de geest bedoel ik hier ons gedachten- en nadenkinstrument, Het is ook het instrument, dat ons doet overleven in deze fysieke wereld. Het systeem van overleven, het systeem dat uitzoekt en ons raad geeft over hoe we het beste ons hoofd boven water kunnen houden tussen al die andere mensen die precies hetzelfde willen, wordt het ego genoemd (Marianne Williamson). Het ego zit in onze geest. Het ego hebben we zelf door ervaringen en hoe die dingen afliepen gevoed met informatie. Wij denken, dat het ego ons voortdurend de goede weg wijst. Ik zeg nu alvast, dat is niet altijd, misschien wel hoogst zelden, het geval. Onze geest signaleert en waarschuwt ons en we besturen er ons fysieke lichaam mee.

Het lichaam is onze fysieke verschijningsvorm waarmee wij daadwerkelijk in deze wereld zijn. Zonder fysiek lichaam zou het moeilijk zijn om de wereld om ons heen mee te maken, zoals die is. Wij worden met ons lichaam geboren en wij gaan ermee dood en in de tussentijd is het ons voertuig, waarmee wij in de fysieke wereld zijn.

Maar ik denk, dat er nog een andere manier is, waarop wij bestaan. Die verschijningsvorm is de ziel. De ziel is niet iets concreets. Er zijn geen bewijzen dat de ziel bestaat en het is dus een soort geloven, dat we een ziel hebben. Ik geloof dat we een ziel hebben en ik ga er in dit boek vanuit, dat we een individuele ziel hebben en dat er zoets bestaat als een collectieve ziel en dat die iets met elkaar te maken hebben. Dat er een communicatie bestaat tussen onze individuele ziel en de collectieve ziel, dat we allemaal ook deel uitmaken van die collectieve ziel of er in ieder geval heel erg naar op weg zijn. Als dit nu moeilijk bij je valt, lees dan toch even door, al is het alleen maar uit belangstelling voor hoe het in elkaar zit als je dit wel zo zou kunnen geloven.

We zijn er als lichaam

Wij leven als lichaam fysiek in deze wereld. We ervaren onszelf en elkaar als lichaam. We doen er ons werk mee, gaan er relaties mee aan. We kunnen er vriendelijkheid en tederheid mee uitdrukken, maar we kunnen er ook bot, lelijk en vijandig mee doen. Zonder lichaam zouden wij het fysiek allemaal niet meemaken en de ervaring van het leven niet kunnen hebben. We leven erin en gaan ermee door de wereld. We hebben er een beroep mee. Wij hebben met ons lichaam materiele verworvenheden, we maken er gemakken en ongemakken met mee. We beleven er verdrietige en vrolijke dingen mee. Het is een manier om de tegenstellingen, de polariteiten van het fysieke leven mee te maken. Het meemaken van die polariteiten is één van de redenen, waarom wij hier in dit fysieke leven bestaan. Ons lichaam moet beschermd worden, omdat binnen die polariteiten gevaren dreigen. Onze geest beschermt ons, waarschuwt ons en zorgt ervoor, dat ons fysieke lichaam het zolang vol kan houden, als nodig is, om onze taak in dit leven te volbrengen.

We zijn er in onze geest

Als ons lichaam het voertuig is waarmee we door dit leven, deze wereld reizen, dan is onze geest de bestuurder. Onze geest bepaalt welke kant het uitgaat, kijkt uit en let op het andere verkeer. De bestuurder zorgt, dat er op tijd getankt wordt, verzorgt het voertuig, zorgt dat het er zo goed mogelijk uitziet, kortom, zorgt voor het veilige voortbestaan van dat voertuig.

Ook onze geest heeft de taak het veilige voortbestaan van ons lichaam te garanderen. Het systeem in onze geest dat dat als taak heeft is het ego. Het ego geeft aanwijzingen, waarschuwingen en raadt ons dingen aan. Zonder ego zou ons lichaam al gauw ten dode opgeschreven zijn, zoals een voertuig dat losraakt van de handrem en zonder bestuurder van een helling af dendert op weg naar de fatale klap.

Die bestuurder, ons ego, heeft wel twee verschillende gezichten: de veilige heer in het verkeer en de wegpiraat. Ons ego moet door ons voortdurend in de gaten worden gehouden op het ontstaan van wegpiraterij. Ons ego als wegpiraat probeert altijd het snelste te zijn om als eerste aan te komen. Het snijdt medeweggebruikers om de beste plaats bij het verkeerslicht te bemachtigen en voelt zich het beste als iedereen hem ook de beste chauffeur vindt van het mooiste en het duurste voertuig. Dit heeft

uitwerking op het gevoel van eigenwaarde van het ego. De wegpiraat gelooft er niet in, dat als we allemaal op een druk stuk weg 80 rijden, we allemaal eerder op de plaats van bestemming aankomen. De wegpiraat, lees ons ego, is eigenlijk altijd bang. Bang om later te komen, bang om achteraan in de file te eindigen, bang dat anderen hem niet genoeg respecteren, bang dat zijn voertuig niet genoeg indruk maakt

In onze geest bestaan ook twee gezichten: de oppassende compromissenzoekende verzorger van de wereld is het ene gezicht, het andere gezicht is bang om tekort te komen, bang om niet op de eerste plaats te komen, bang om de mindere te zijn. Meestal is dit laatste gezicht de manier waarop ons ego zich aan ons opdringt. Zoals de wegpiraat geeft ons ego ons in, dat we meer gas moeten geven. Door meer gas te geven halen we de anderen in en komen zo eerder dan de anderen op de plaats van bestemming aan. Gezamenlijk een snelheid aanhouden, waardoor we allemaal vlotter doorstromen, daar gelooft het ego niet in. Er is maar één keer plaats op de weg en die plaats moet voor het eigen voertuig bestemd zijn.

Het ego denkt, dat er te weinig van alles is en dat hij ons ertoe moet aanzetten om ervoor te vechten om zoveel mogelijk voor onszelf op te eisen. Daarmee denkt het ego ons in ons voortbestaan een dienst te bewijzen.

Maar in die race maken wij onszelf en anderen gek. Het ego geeft ons in, dat we nooit genoeg hebben, dat we altijd meer nodig hebben, dan dat we nu hebben en zet ons zo aan tot nog grotere inspanningen zoveel mogelijk te vergaren uit angst tekort te komen.

Het andere gezicht, die van de goede verzorger van de wereld om ons heen, vertrouwt erop dat hij nooit tekort komt. Dat gezicht heeft die angst niet. Hij houdt rekening met de behoeften van anderen, ziet hun problemen en probeert te helpen waar dat mogelijk is. Ons ego kan ons proberen te sturen vanuit liefde, maar ook vanuit angst. Heeft de angst de overhand, dan maken wij ons leven stressvol. Als liefde de overhand heeft, dan kunnen wij ontspannen

Maar het fijne is, dat wij de mogelijkheid hebben ons ego te beïnvloeden, we kunnen ervoor zorgen dat ons ego ons meer gaat ondersteunen vanuit liefde dan vanuit angst. Dat kunnen wij, omdat wij een vrije wil hebben. Als we weten hoe het werkt, kunnen we de nadruk op de ene of op de andere kant leggen. Dan is het een kwestie van keuzes maken.

Als je merkt, dat je ego je niet ondersteunt, zoals je graag zou willen, wordt het tijd je ego een halt toe te roepen en duidelijk te maken, dat je het anders wilt.

Aangezien de wereld een spiegel is, krijg je terug wat je geeft. Als wij het voor elkaar krijgen vanuit liefde te leven, zal er liefde naar ons terugstromen. Maar het werkt precies zo met angst. Als wij angst de wereld in sturen, zal er angst naar ons terugstromen. Het ontwikkelingsproces dat wij meemaken gaat erover, dat we meer en meer vanuit liefde leren leven, totdat we niet anders meer kunnen en uitsluitend vanuit liefde leven.

We zijn er als ziel

Het lichaam en de geest horen bij de fysieke wereld. Zij bestaan tijdelijk met een begin bij de geboorte en een einde bij de fysieke dood. Bij de dood van het fysieke lichaam houdt ook onze geest op te bestaan. Het lichaam en de geest hebben hun taak volbracht. Zij hebben het ons mogelijk gemaakt te leven in de fysieke wereld en hebben ons geholpen de ervaringen mee te maken, die we moesten meemaken in dat leven.

Maar de ziel is anders. De ziel is tijdloos en niet van de fysieke wereld. Onze ziel zal blijven voortbestaan. Onze ziel wordt niet geboren en gaat ook niet dood. Onze ziel is wat we werkelijk zijn. Onze ziel heeft het overzicht over alles wat geweest is en alles wat nog komen gaat. Onze ziel heeft de regie en maakt het plan voor ons fysieke leven, voor onze fysieke levens. Onze ziel maakt een ontwikkeling door. Om die ontwikkeling mogelijk te maken, is het nodig, dat wij incarneren in een fysiek lichaam met een geest. Voor elke incarnatie maakt onze ziel een plan, zeg maar een leerplan. Dat leerplan zorgt ervoor dat de ziel zich ontwikkelen kan. Onze ziel kiest voor het leven zoals we dat hebben in deze specifieke materiële omstandigheden, omdat dat het beste past bij het ontwikkelingsmoment waarin de ziel nu is. De ziel heeft gekozen voor ons leven zoals het nu is, omdat dat voor dit ontwikkelingsstadium het beste leven is, dat maar mogelijk is, d.w.z. het beste ons persoonlijke leerplan dient.

De fijne dingen die we meemaken, zijn de optimale omstandigheden om ons leerplan vorm te geven, maar ook de nare omstandigheden dienen het leerplan van de ziel. Juist die vervelende dingen, daar komen we verder mee. Het zijn de momenten in het ontwikkelingsproces, dat je op je tenen moet lopen, de momenten waaraan je je kunt optrekken, waarmee je je grenzen kunt verleggen. Als je leven niet al te gemakkelijke momenten kent, maak je bij tijden grote sprongen vooruit in je ontwikkeling, ik bedoel in de ontwikkeling van de ziel.

De taak van de ziel eindigt niet bij het maken van het plan voordat je in de fysieke wereld incarneert, de ziel heeft ook tijdens de fysieke incarnatie

de regie. Die regie zal altijd plaatsvinden te behoeve van het ontwikkelingsproces. De ziel kiest altijd, tijdens de incarnatie, voor die omstandigheden en ontmoetingen die je ontwikkelingsproces het beste dienen. Uitgaande van het ontwikkelingsproces kiest de ziel altijd voor het beste dat mogelijk is, ook al voelt dat voor het lichaam en de geest niet zo aan. De ziel kiest altijd voor je eigen bestwil, ook al voelt dat in het lichaam en in de geest niet altijd zo aan.

Omdat onze geest het overzicht, het perspectief van de ziel, niet heeft, lijkt het soms of alles fout gaat. Als de dingen fout gaan volgens onze geest, dan is dat alleen, om de dingen uiteindelijk in ons voordeel te veranderen. Dat kan onze geest alleen van te voren niet weten, omdat het het perspectief van de ziel niet heeft.

Vaak hebben we na verloop van tijd terugkijkend het inzicht wel, dat nodig is om te snappen, dat die nare ervaring nodig was, om de zaken toch ten goede te laten keren, en komen we tot de conclusie, dat het allemaal toch zo gek nog niet gelopen is. Ik denk eigenlijk, dat dit altijd zo werkt. Onze ziel kiest alleen voor de goede gang van zaken, voor ervaringen die onze ontwikkeling dienen. Daar kan, als we het perspectief zouden hebben, niets negatiefs tussen zitten. Alle dingen die vooralsnog fout lijken te gaan, lijken alleen maar fout te gaan, omdat we het perspectief nog niet hebben. Als we in dit fysieke leven de tijd zouden krijgen om op alles wat we meegemaakt hebben terug te kijken, zouden we het inzicht krijgen, dat er helemaal nooit iets verkeerd gegaan is. Ik denk, dat dit inzicht pas volledig kan zijn na onze fysieke dood.

Zelfs de fysieke dood, in veel ogen het foutste dat er fout kan gaan, is hier volgens mij geen uitzondering op. De ziel regelt alles alleen maar in ons voordeel. Terugkijkend weten we dat ook wel. Maar waarom zou dit moment, het moment van het nu, dan het keerpunt zijn, waarom zou dat nu veranderen? Hoe kan vanaf nu iets echt slecht gaan aflopen, als dat nog nooit gebeurd is? Dat is onlogisch. Aangezien ik denk, dat bij de dood alleen het fysieke leven stopt en de ziel doorgaat met een nieuw leerplan, denk ik dat het zelfs onlogisch is om te denken, dat bij de fysieke dood dat keerpunt ligt. De ziel gaat verder, heeft van zichzelf het perspectief wel en zal daarmee door de dood heen kijken en weten, dat het allemaal goed geweest is, ook de fysieke dood zelf.

Dit fysieke leven is maar een fase in de evolutie van onze ziel. De dingen werken over de grenzen van de geboorte en de dood heen. In dat perspectief gebeurt altijd alles in ons voordeel, in het voordeel van de evolutie van de ziel. Als dat zo is, valt de reden om je zorgen te maken

over dingen die ons in dit fysieke leven overkomen weg. En wel om de simpele reden, dat alles altijd goed gaat, voor je eigen bestwil is. (Neale Donald Walsch)

Probeer hier eens vanuit te gaan, of speel met de gedachte, dat het misschien wel eens zo in elkaar kan zitten. Je kunt dan ontspannen, in ieder geval daar een begin mee proberen te maken. Probeer de dingen los te laten, probeer minder tegen de gang van zaken te vechten, geef je ziel een beetje de ruimte om de dingen te regelen zoals je ziel graag wil, dat ze geregeld worden. Zit eens wat minder als een bok op de haverkist, om de dingen te regelen, zoals jij denkt dat ze geregeld moeten worden. Alles kan niet beter geregeld worden, dan zoals de ziel het regelt en daar hoef je niets anders voor te doen dan erop te vertrouwen dat dat goed gaat.

Een manier van leven

Dit boek gaat niet over mij, maar over een manier van in het leven staan. Een manier die jou misschien helpt. Een manier van denken, waardoor het misschien mogelijk wordt, dat jij vanaf het kennis nemen ervan met een wat veerkrachtiger tred door het leven gaat. Een manier om er allemaal een beetje boven te staan. Een manier om naar de stroom van het leven te kijken en er zo je gedachten over te hebben in plaats van erin meegesleurd te worden en maar te moeten afwachten tegen welke rots je je hoofd stoot.

Toch ga ik je meenemen, beste lezer, in de geschiedenis van mijn leven. Dat doe ik, om te laten zien, dat ik niet uit mijn nek zit te kletsen. Om te laten zien dat ik ook, net als jij, dingen meemaak, waar ik mee te dealen heb. Dat wij allemaal op ons eigen niveau af en toe op onze tenen moeten lopen om met dit leven om te gaan. De dingen die ik meegemaakt heb en aan het meemaken ben, kunnen misschien een voorbeeld zijn bij wat ik je graag wil vertellen.

Zo eerlijk mogelijk vertellen hoe het met mij gaat en hoe het met mij gegaan is, dat is nu mijn opdracht. Dat valt niet mee, want ik weet van mijzelf, dat er dingen zijn, die ik liever verstop. Die ik mij liever niet herinner, omdat ze wonden kunnen opentrekken die dan behoorlijk pijn kunnen gaan doen. Maar het moet wel, ik moet die wonden aanraken, omdat de momenten dat die wonden ontstonden mij verder hebben gebracht. Juist de nare en moeilijke momenten brengen je verder, vaak veel meer dan de gemakkelijke momenten en dat geldt allemaal ook voor mijzelf natuurlijk.

De moeilijke momenten waren de leermomenten die mij verder hebben gebracht. Die zal ik met jou delen, omdat het concrete voorbeelden zijn van de ervaringen die ik als moeilijk beoordeelde en hoe mijn ontwikkeling en de goede gang van zaken in hoe de stroom van het leven nu eenmaal gaat, tot openingen leidde.

2

De individuele en de collectieve ziel

De individuele ziel

Onze ziel is onze individuele ziel, maar maakt ook deel uit van de collectieve ziel, de ziel waarvan wij allemaal deel uitmaken. Ons lichaam en onze geest horen bij onze ziel, onze individuele ziel. De ziel is wie wij echt zijn. Onze ziel leidt ons, beschermt ons, geeft ons richting, heeft de regie. Onze ziel regelt ons individuele leerplan, zorgt ervoor, dat dat een goed verloop heeft door de omstandigheden en onze ontmoetingen zo te regelen, dat wij alles wat wij moeten meemaken op het juiste moment meemaken. Ook onze onprettige ervaringen hebben hun functie in het goede verloop van ons ontwikkelingsproces.

In die taak die onze ziel heeft om ons te leiden en te ondersteunen in ons ontwikkelingsproces, kiest onze ziel steeds voor de meest optimale omstandigheden en ontmoetingen die maar mogelijk zijn. Dit is niet altijd leuk. Het lijkt soms vreselijk verkeerd te gaan. Maar wat goed is voor ons ontwikkelingsproces is goed voor ons. Ons leven wordt geregistreerd door onze ziel die dit altijd doet vanuit het belang van onze eigen bestwil (Neale Donald Walsch). Vaak wordt dat belang van het verloop van zaken voor onze bestwil later pas duidelijk. Als we terugkijkend het overzicht, het perspectief hebben, begrijpen wij die (vervelende) gebeurtenissen en wat zij aan ons ontwikkelingsproces hebben toegevoegd.

De collectieve ziel

Vaak is de vergelijking al gemaakt van de individuele en de collectieve ziel als de golf, die deel uitmaakt van de oceaan (Marianne Williamson). Een golf maakt als individueel verschijnsel deel uit van de oceaan, het collectief van alle golven samen. Onze ziel als individueel verschijnsel maakt deel uit van de collectieve ziel, de ziel van ons allemaal samen. We bestaan dus niet los van elkaar. Op het niveau van de collectieve ziel horen we bij elkaar en maken deel uit van een gezamenlijke bestaanswijze, noem het een gezamenlijk energieveld. Elke individuele ziel werkt samen en communiceert met die collectieve ziel, maakt er ook deel van uit. Als we allemaal deel uitmaken van dat ene verschijnsel horen we bij elkaar, zijn we min of meer

hetzelfde wezen. We staan niet los van elkaar, maar zijn allemaal verbonden met elkaar. Een logische volgende stap is dan om aan te nemen, dat alles wat we doen ten goede of ten nadele komt van ons allemaal. Positieve gedachten geven een positieve input in ons collectief, negatieve gedachten geven een negatieve input in ons collectieve wezen. Het geeft een ander beeld van onze invloed als wij er vanuit kunnen gaan, dat zelfs onze gedachten van invloed zijn op ons collectief, lees: de hele mensheid.

Als je je ervan bewust wordt, dat alles dat wij doen en/of denken het begin van een uitdijende olievlek kan zijn (Marianne Williamson), ga je bewuster om met wat je doet of denkt. Een positieve en op vrede gerichte instelling van het individu zal niet uitsluitend in ons eigen hoofd blijven zitten, maar invloed hebben op de hele wereld en op alles wat daarop leeft en is (Neale Donald Walsch). Wat zouden er voor mogelijkheden open liggen, als we het zo zouden kunnen organiseren, dat een zeer grote groep mensen zich op hetzelfde moment bijvoorbeeld door meditatie zou richten op het vredesproces in het Midden-Oosten? Of zich zou richten op een zorgzame samenleving, waarin niemand uit de boot zou vallen? Of is dit allemaal gewoon bidden voor een goede afloop?

De collectieve ziel waar we allemaal deel van uitmaken, die onze diepste gedachten en wensen, al onze twijfels opvangt om ze deel uit te laten gaan maken van het energieveld, dat de gehele mensheid doordringt, volgt, begeleidt en beschermt, kun je het Goddelijke noemen. Maar dan het Goddelijke, dat we samen maken, waar we allemaal een steentje aan bijdragen, dat we samen zijn. God is geen afgescheiden grootheid, is niet een superwezen, dat ver boven ons staat, straft en beloont wanneer het hem uitkomt. Het zit heel anders. God zijn we allemaal samen, God is het stukje goedheid dat we allemaal bijdragen aan het collectief van onze zielen. God, dat zijn we zelf, maar wel allemaal samen.

De kunst is nu, om dat Goddelijke aspect in onszelf te zien, in alle anderen te zien, in het alles ons omringende te zien. De kunst is, om zoveel mogelijk het Goddelijke in onszelf te vinden en te activeren, anderen de gelegenheid te geven dit ook in zichzelf te vinden, het van die anderen te zien en er gelukkig en in vrede mee te zijn.

Ons groeiproces, ons ontwikkelingsproces, dat onze individuele ziel doormaakt, voor zichzelf regisseert, bestaat eruit, om dit steeds beter te kunnen. Om steeds meer naar dat Goddelijke aspect in onszelf toe te groeien. Daar krijgen wij vele levens (incarnaties) de tijd voor. Wij moeten voor dat groeiproces keer op keer in de fysieke wereld incarneren, want anders lukt het niet met die groei.

Uiteindelijk is het doel zover te komen, dat het ons lukt alleen nog maar vanuit het Goddelijke aspect te leven. Dan zijn we er. Dan hoeven we niet meer te incarneren. We kunnen voorgoed uitsluitend deel gaan uitmaken van de collectieve ziel, de Goddelijke energie. Onze individuele ziel heeft, dankzij de fysieke ervaringen, het ontwikkelingsproces afgerond.

Dat is het doel van het leven. Dat is, waarvoor we hier zijn. Daar gaat dit allemaal om.

Het verhaal gaat...

Mijn ouders hebben tijdens hun jeugd de Tweede Wereldoorlog meegemaakt. De hongerwinter sloeg toe. Als kind werden zij erop uitgestuurd om eten en brandstoffen te zoeken. Het gezin van mijn moeder woonde niet ver van het station 'Staatspoor' in Den Haag. De Duitse stoomlocomotieven werden gestookt met steenkolen die van een aanhangende wagon in het vuur van de stoomketel moesten worden gescheept. Bij dat overscheppen vielen er kolen naast en tussen de spoorrails. De kinderen uit de buurt werden naar het emplacement gestuurd om die kolen te verzamelen. Als kind moest je naast en tussen dat zware materieel zoeken. Menigmaal werd je weggejaagd door Duitsers die in de lucht schoten. En eerlijk is eerlijk, het verhaal van mijn moeder ging ook over Duitsers die scheppen kolen naast de wagens gooiden en zo wat warmte brachten in de koude huizen.

Maar hoe verwerk je dat als kind? Hoe verwerk je het om te zien hoe groot de zorgen van je eigen ouders zijn, waarvan je toch verwacht dat zij je zekerheden bieden, die er niet zijn. De zorgen voor jou als kind over de gevaarlijke ondernemingen waar zij je ook liever niet aan bloot willen stellen en hun zorgen over een onzekere toekomst zonder voldoende eten, gevaar van verhongering zelfs en dreigende ziekten.

Bij mijn vader thuis werd, gelovig als zij daar waren, het olielampje voor het Antoniusbeeld aangestoken, als al het eten echt op was. Het verhaal gaat, dat er dan altijd een oplossing kwam. Zodra mijn opa de straat in kwam lopen met een pak onder zijn arm, werd het olielampje meteen uitgeblazen om de olie voor volgende onzekere tijden te sparen.

In het gezin van mijn moeder werd een oudere broer, Leo, tijdens een razzia op zijn werk samen met alle andere jongens en mannen opgepakt om als werkslaaf in Hamburg in de oorlogsindustrie te gaan werken. Dit waren fabrieken die door onze bevrijders heftig werden gebombardeerd om te zorgen, dat de productiviteit ervan zou afnemen, waardoor de Duitsers gemakkelijker tot overgave gedwongen konden worden. Bij één van die bombardementen is Leo, die later mijn oom Leo had kunnen zijn, omgekomen. De dood van Leo is als een, maar nu figuurlijk bedoelde, bom ingeslagen. Uit de verhalen die ik over deze gebeurtenissen gehoord heb, denk ik te kunnen opmaken, dat de familie van mijn moeder en mijn moeder zelf min of meer hoog sensitieve, of hooggevoelige, mensen waren.

Dit speelde vlak voor de bevrijding. Vlak na de bevrijding heeft een oudere zus van mijn moeder aan TBC geleden. Zo vlak na de oorlog, met weinig weerstand en met een gebrek aan noodzakelijke medicijnen, kon dit gemakkelijk tot de dood leiden.

Vooral mijn oma had het te zwaar met het verdelen van haar aandacht over haar eigen narigheid vanwege het overlijden van haar zoon en de zorgen over haar doodzieke dochter en de andere kinderen, waaronder mijn moeder. Als Hoog Sensitief Persoon moet dit vreselijk moeilijk voor haar geweest zijn. Mijn moeder groeide, zoals ik het zie, ook hoog sensitief op met het onvermogen van haar moeder, de ontredde in huis, tot de overbezorgde moeder die zij voor mij geweest is.